

Hemelvaart A

25 mei 2017

Beste mensen,

De wereld werd opnieuw opgeschrikt door een terreuraanval. De meeste slachtoffers zijn kinderen en jonge mensen. De wereld kijkt opnieuw met ongeloof naar Trump die voor miljarden aan wapens zal bouwen en leveren aan Saoedi-Arabië. De wereld luistert ook vol zorgen naar Kim Jong Un in Noord Korea die steeds meer dreigende oorlogstaal spreekt en die oefent met raketten.

Het lijkt wel of het nooit meer goed komt.

Gisteravond was er een Nederlandse schrijver op TV en die zei: als kind wordt je geboren en je hebt daar niet om gevraagd. Je wil gelukkig zijn, maar pas later krijg je de bijsluiter en die vertelt je dat het leven heel vaak vallen is. Het leven is vaak pijn hebben en aan de korstjes zitten peuteren. Ik zei spontaan: dat mag je niet doen, want dan gaat het weer bloeden. En Tine repliceerde: ja en wat doe jij dan? Dat is waar, ik pulk vaak aan de korstjes, letterlijk op mijn huid, maar ook die aan de binnenkant. We kijken vaak naar wat mislukt, wat kwetst, wat pijn doet. Komt het leven ooit nog goed? Daar dacht ik aan toen ik de homilie schreef.

Maar vandaag – op Hemelvaart, waar wij telkens ook weer de encycliek ‘rerum novarum’ herdenken – zou ik toch willen vragen: durven wij nog dromen van “rerum novarum” – van “nieuwe dingen”. Durven we nog dromen van een nieuwe wereld waar kinderen niet meer misbruikt worden en niet meer moeten overleven door kinderarbeid, waar kinderen onbezorgd en vrij kunnen spelen en naar school gaan; een nieuwe wereld waar mensen allemaal werk hebben en onderdak en eten, waar vrouwen gewaardeerd worden voor het vele werk dat ze doen.

Waar kleine broze mensen niet langer uit de boot vallen, maar liefdevol worden omringd en gedragen. Een wereld waar de economie niet meer draait rond winst en hebzucht naar steeds meer, maar waar de economie probeert om alle mensen te laten genieten van wat de aarde biedt.

Durven we nog dromen van een nieuwe wereld waar haat, geweld, oorlog en terreur plaats hebben gemaakt voor vrede, verbondenheid en liefde; waar mensen vredig en liefdevol naast elkaar leven. Een wereld waarin de verschillende godsdiensten elkaar niet meer bekampen als rivalen maar samen werk maken van verbondenheid met God.

Durven wij nog dromen, durven we elkaar nog vertellen, durven we nog onze nek uitsteken, durven we nog onze handen uit de mouwen steken voor zo’n wereld?

De leerlingen van Jezus hebben gedroomd van zo’n nieuwe wereld; er ging van Jezus zo’n kracht uit dat ze dachten: nu gaat alles veranderen!

Maar dan komt Goede Vrijdag en hun dromen storten in elkaar. Ontgoocheld gaan ze uit elkaar, ontgoocheld en bang blijven ze verslagen achter. En ze gaan aan de korstjes peuteren zoals die twee op weg naar Emmaus eerst deden: wat erg, het komt nooit meer goed.

En dan komt Pasen; het graf is leeg en Hij staat voor hen, stralend en levend. Hij laat hen zien wat de rode draad is in de schrift en Hij laat hen zien wat de rode draad was in zijn leven.

En er gaat een diepe vreugde door hen, want Hij leeft, Hij is weer bij hen;

En zij geloven: dit is niet zo maar een uitzonderlijke mens, dit is niet zo maar de Messias, neen, dit is de Zoon van God. Hij heeft hen geleerd dat wij God ook Vader mogen noemen, dat God één en al liefde is voor ons mensen.

En ze willen hem nu bij zich houden, ze klampen zich aan hem vast; maar dan is Hij telkens weer weg.

En dan komt Hemelvaart. Hij zegt: “ik moet terug naar het huis van de Vader, ik kan hier niet blijven, maar ik zend jullie, zoals ook de Vader mij gezonden heeft.”

Het gaat als een schok door hen heen: deze mens is niet zo maar een uitzonderlijke mens, niet zo maar de Messias of de Zoon van God; deze mens is God zelf die mens geworden is; God houdt zo veel van ons dat Hij zelf mens geworden is om heel dicht bij ons te komen. Hij is in onze schoenen komen staan, Hij heeft heel ons menszijn ook beleefd: hij was een kind zo hulpeloos, hij werd bedreigd en opgejaagd, hij heeft de doodgewone doordeweekse dagen meegemaakt, hij heeft gewerkt, hij heeft geleden en is tenslotte net als wij doorheen de doodstrijd ook gestorven.

Als je iemand écht graag ziet, dan ga je zijn leven delen. Dat heeft God gedaan, Hij heeft het leven van ons, mensen, gedeeld.

Alleen weten ze nog niet goed wat ze daar moeten mee aanvangen. Ze worden gezonden maar hoe gaan ze dat kunnen nu Jezus weg is?

Het zal nog duren tot Pinksteren. Dan beseffen ze plots dat die grote God, die soms zo ver weg lijkt te zijn, eigenlijk héél dicht bij ons is: zij voelen God in hen branden als een laaiend vuur, zij voelen God over hen neerkomen als een verkwikkend water, zij voelen God door hen waaien als enthousiaste wind. En dan weten ze: God houdt zoveel van mensen dat Hij ze nooit alleen laat, vroeger niet en nu niet en ook later niet. Hij is er telkens weer voor ons.

Ook wij hebben heel vaak weer die menselijke reflex: wat moeten we daarvoor doen? Hoe kunnen we zo'n nieuwe wereld maken? Hoe kunnen we de hemel, Gods liefde, verdienen?

De waarheid is dat je de hemel - ook de hemel op aarde - niet MOET en niet KUNT verdienen, om de heel eenvoudige reden dat je de hemel reeds gekregen hebt, nog voor je geboren werd, helemaal gratis voor niets, puur genade, uit pure liefde. God ziet de mens zo graag, dat Hij zijn hele liefde al gegeven heeft.

Hij is in het diepste van ons hart aanwezig; hij heeft daar een stroom van liefde klaar die Hij steeds weer wil laten stromen voor ons en door ons voor anderen. Wij moeten alleen maar toelaten dat zijn liefde door ons kan stromen.

We moeten alleen maar ‘ten hemel varen’, dat wil zeggen dankbaar aanvaarden dat God ons liefheeft. Dan kan de hemel, Gods liefde, helemaal *vaart* krijgen. Dan gaat Gods kracht, Gods liefde, door ons varen. En dan zullen we vanzelf beginnen bidden, en goed doen, liefhebben en liefde delen zoals God dat doet voor ons.

Mensen willen dat altijd krampachtig zelf doen, we vinden onszelf groot genoeg en we willen alles verdienen. Maar als we het helemaal alleen doen - zonder God - lukt het niet.

Ten hemel varen wil zeggen: aanvaarden dat God groter is dan wij, aanvaarden dat God ons liefheeft, dat hij gratis uit pure genade, uit pure liefde, zichzelf aan ons geeft.

Ik wil vandaag graag vragen – aan mezelf in de eerste plaats - : hou op met aan de korstjes te peuteren en schrijf een nieuwe bijsluiter voor het leven: geloof in de liefde en leer vliegen of varen.

Ik wil jullie vandaag graag een veilige, deugddoende en nooit ophoudende hemelvaart wensen.